

V I Lenin

Den ryska revolutionens utrikespolitik

Det finns ingen felaktigare och skadligare idé än idén att skilja utrikespolitik och inrikespolitik åt. Just i krigstid blir den monstruösa osanningen i denna åtskillnad ännu monstruösare. Men bourgeoisin gör allt som överhuvudtaget går för att sprida och upprätthålla denna idé. Befolkningsmassornas okunnighet om utrikespolitik är ojämförligt mycket större än okunnigheten om inrikespolitik. De diplomatiska relationernas ”hemlighet” iaktas noggrant i de friaste kapitalistiska länderna, i de mest demokratiska republikerna.

Bedrägeriet mot folkmassorna har blivit en verklig konst i de utrikespolitiska ”angelägenheterna” och vår revolution drabbas mycket svårt av detta bedrägeri. Miljoner exemplar av borgerliga tidningar sprider bedrägeriets gift överallt.

Med den ena eller den andra av de två jätterika och jättestarka grupperna av imperialistiska rövare – så ställer den kapitalistiska verkligheten den nuvarande utrikespolitikens huvudfråga. Så ställs denna fråga av kapitalistklassen. Så ställs frågan givetvis också av den breda småborgerliga massan, som har bevarat de gamla kapitalistiska åsikterna och fördomarna.

För dem, vilkas tänkande inte går utöver de kapitalistiska förhållandena, är det obegripligt, att arbetarklassen, om den är medveten, inte kan gå in för någon grupp av imperialistiska rövare. Omvänt kan arbetaren inte förstå varför socialister, som förblivit trogna det broderliga förbundet mellan alla länders arbetare mot alla länders kapitalister, beskylls för att vara benägna för en separatfred med tyskarna eller för att faktiskt främja en sådan fred. Under inga omständigheter kan sådana socialister (och följaktligen inte heller bolsjevikerna) instämma i någon separatfred mellan kapitalisterna. Varken en separatfred med de tyska kapitalisterna eller ett förbund med de brittiska och franska kapitalisterna – det är grundvalen för det medvetna proletariats utrikespolitik.

Våra mensjevikerna och socialistrevolutionärer, som går emot detta program och fruktar en brytning med ”Storbritannien och Frankrike”, genomför faktiskt ett kapitalistiskt utrikespolitiskt program samtidigt som de pryder detta program med prunkande och oskyldiga fraser såsom ”revision av fördragen” och uttalanden för ”en fred utan annexioner” osv. Alla dessa fromma önskningar är dömda att förbli tomt prat, ty den kapitalistiska verkligheten ställer frågan utan omsvep: antingen underkastelse under imperialisterna i en av grupperna eller revolutionär kamp mot varje slags imperialism.

Finns det bundsförvanter för en sådan kamp? Ja. De förtryckta klasserna i Europa, främst proletariats, och de av imperialismen förtryckta folken, främst då Asiens folk som är våra grannar.

Mensjevikerna och socialistrevolutionärerna, som kallar sig själva ”revolutionära demokrater”, bedriver i verkligheten en kontrarevolutionär och antidemokratisk utrikespolitik. Vore de revolutionärer, skulle de råda Rysslands arbetare och bönder att ställa sig i spetsen för alla av imperialismen förtryckta folk och för alla förtryckta klasser.

”Då kommer kapitalisterna i alla övriga länder att förena sig mot Ryssland”, invänder de förskräckta kälkborgarna. Det är inte uteslutet. En ”revolutionär” demokrat har inte rätt att avsvärja sig ett revolutionärt krig på förhand. Men i praktiken är ett sådant krig inte så värst troligt. De brittiska och de tyska imperialisterna kommer inte att kunna ”försona sig” mot det revolutionära Ryssland. Den ryska revolutionen, som redan 1905 framkallade revolutioner i Turkiet, Persien och Kina, skulle försätta både de tyska och de brittiska imperialisterna i en mycket svår situation, om den började genomföra ett verkligt revolutionärt förbund med

arbetarna och bönderna i de koloniala och halvkoloniala länderna mot despoterna, mot kanerna, för tyskarnas utdrivande ur Turkiet, för briterarnas utdrivande ur Turkiet, Persien, Indien, Egypten osv.

Både de franska och de ryska socialchauvinisterna hänvisar gärna till 1793 för att med denna effektfulla hänvisning dölja sitt förräderi mot revolutionen. Hos oss vägrar man dock att tänka på att den *verkligt* ”revolutionära” demokratin i Ryssland kunde och måste handla i 1793 års *anda* gentemot de förtryckta och outvecklade folken.

”Förbund” med imperialisterna, dvs skändligt beroende av dem, det är kapitalisternas och småborgarnas utrikespolitik. Förbund med revolutionärerna i de avancerade länderna och med alla förtryckta folk mot alla slags imperialister, det är proletariatets utrikespolitik.

Pravda nr 81, den 27 (14) juni 1917

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 32, s 335-337